

“Op de twistvraag of de markt- en straatliederen als volksliederen dienen beschouwd te worden, zullen we hier niet ingaan. We stellen alleen vast dat de liedjeszanger, die eertijds van dorp tot dorp trok en die we thans nog ontmoeten op het marktplein, evenals zijn lied, waarin de rampen, de moorden en andere gewelddaden worden bezongen, een onafscheidbaar deel uitmaakt van het volksleven. Kan men zich een jaarmarkt in Vlaanderen indenken zonder liedjeszanger en zou er wel één belangrijke gebeurtenis zijn, die niet haar plaats krijgt in het repertorium dezer troubadours?

De straat- en marktzanger is – in zekere zin – de tolk van de volksmening, maar tevens ook informator. Zijn liederen bezingen inderdaad doorgaans gebeurtenissen uit het dagelijkse leven, zozeer zelfs dat zij vroeger, toen dag- en weekbladen nog niet algemeen verspreid waren, om zo te zeggen de enige nieuwstijdingen waren voor onze vereenzaamde plattelandsbewoners. Zij handelen over scheeps- en treinrampen, oorlogsgebeurtenissen en revoluties, stakingen en opstootjes, diefstallen en moorden, liefdedrama’s en branden, over de levensevenementen van de leden der koninklijke families, stropersdrama’s en ongevallen.

De zangers leven hartstochtelijk met deze gebeurtenissen mee, griezelen voor rampspoed en ellende, storten over de slachtoffers tranen met tuiten, eisen een wrede straf voor de schuldigen, roepen ten hemel om wraak voor onrecht en miskenning en hebben voor alles en nog wat, raad en les en moralisatie gereed.”

(Dr. K.C. Peeters in “Eigen aard, grepen uit de Vlaamse Folklore”, uitgeverij De Vlijt – Antwerpen, 1946, pag. 236)